

Moi uczniowie są dla mnie inspiracją - wywiad z Panią Marią Dudzińską

Tosia Chodorowicz: JAK DŁUGO JEST PANI NAUCZYCIELEM?

Maria Dudzińska: Pedagogiem jestem 47 lat.

DLACZEGO WYBRAŁA PANI KARIERĘ PEDAGOGA MUZYCZNEGO?

Zdecydowałam się na karierę pedagoga, ponieważ sama uczyłam się muzyki w naszej szkole i miałam wspaniałą Panią Profesor Irenę Ossowską, którą bardzo kochałam i która dała mi właśnie muzyczne podwaliny pod moją przyszłość.

JAK TO SIĘ STAŁO, ŻE UCZĘSZCZAŁA PANI DO NASZEJ SZKOŁY?

Już jako mała dziewczynka, mająca niespełna 7 lat zaczęłam śpiewać. Śpiew był wówczas moim nieodzownym towarzyszem. Uwielbiałam też tańczyć. Moja mama zauważyła, że mam zdolności muzyczne i postanowiła zapisać mnie do naszej szkoły. Egzamin zdałam dobrze i tak zaczęła się moja muzyczna przygoda. Jak widzisz, cały mój życiorys związany jest z muzyką. Skończyłam naszą szkołę, naukę kontynuowałam w liceum muzycznym, a później na studiach muzycznych.

JAK WYGLĄDAŁY PANI MUZYCZNE POCZĄTKI?

Tak pamiętam. Grałam na fortepianie, bo to był mój główny przedmiot na początku szkoły i bardzo lubiłam lekcje z moją Panią Profesor. Były to niezapomniane chwile. Pamiętam, że grałam w naszej obecnej auli - tej małej auli - to była nasza aula szkolna zwana małą aulą. W tej sali odbywały się popisy, nie były to audycje dla rodziców i wyobraź sobie, że wówczas nie było obrotowych krzeseł, więc grałam, siedząc na zwykłym krześle, na którym miałam poduszkę, ponieważ byłam malutką dziewczynką. Tak występowałam w pierwszej klasie.

CZY TRZEBA BYŁO CHODZIĆ W MUNDURKACH I JAK ONE WYGLĄDAŁY?

To się nazywały chałaty. Mundurki to był strój galowy, który się używało podczas występów. Chałat to było coś w rodzaju cieniutkiej i rozpinanej sukienki w granatowym kolorze. Zakładałam go na sukienkę lub na spódniczkę z bluzką na wierzch, obowiązkowo z białym kołnierzykiem, który był odpinany i mama go mogła wyprać osobno tak, żeby się nie zafarbował od tego granatowego chałatu. Chłopcy mieli taki krótki chałat do spodni, na bluzkę czy na sweterek. W tym stroju

chodziło się codziennie do szkoły. Mundurek, o który pytałaś to była albo sukienka cała granatowa z marynarskim kołnierzem granatowym z białymi paskami, albo granatowa spódniczka z białą bluzką z granatowym marynarskim kołnierzem. Tak samo wyglądał strój chłopców - oczywiście bez spódniczek.

JAKĄ FRYZURĘ NAJCZĘŚCIEJ PANI NOSIŁA?

Moja fryzura była wyjątkowa - na pazia, czyli grzywka i włosy do ucha, ale potem w szóstej i siódmej i klasie miałam dłuższe włosy związane w koński ogon.

JAKI BYŁ PANI ULUBIONY NAUCZYCIEL ?

Zdecydowanie była to pani profesor Ossowska, która mnie uczyła fortepianu. Bardzo ją kochałam. Była bardzo uroczą osobą, bardzo wymagającą oczywiście, więc musiałam dużo ćwiczyć, ale lekcje były ciekawe merytorycznie i wesołe też. Pani była radosna i bardzo mi się podobała jej osoba. Chodziła w takich rudych albo zielonych kreacjach, które idealnie komponowały się z jej kolorem włosów. Miała takie przepiękne bursztynowe korale, bardzo często je zakładała. Używała pięknych perfum i taki się rozciąchał cudny zapach po sali. Tak ją zapamiętałam jako dziewczynka.

JAKIEGO PRZEDMIOTU UCZYŁA SIĘ PANI CHĘTNIE, A JAKI BYŁ ZNIENAWIDZONY?

Trudne pytanie. Uczyłam się właściwie wszystkich przedmiotów jednakowo. Najbardziej jednak lubiłam fortepian, kształcenie słuchu, chociaż miałam zajęcia z panią Marią Klimczyk, bardzo surową i wymagającą osobą, ale dzięki temu umiem kształcenie słuchu i rozumiem bardzo dobrze. Wymagającym przedmiotem była potem fizyka, ale to już w liceum muzycznym. Nasza wychowawczyni była nauczycielem fizyki, też zdecydowanie wymagająca osoba. Właściwie wszystkiego się uczyłam jednakowo.

JAK W TRAKCIE PANI KARIERY ZAWODOWEJ ZMIENIŁA SIĘ EDUKACJA W SZKOLE?

Och, zmieniała się kilka razy. Najpierw szkoły były siedmioletnie, potem, gdy poszłam do pierwszej klasy, to były szkoły ośmioletnie. Po wielu, wielu latach wprowadzono system szkół sześciolletnich, a teraz znów jest ośmioletnia. Kiedy zaczynałam naukę, były dwa oddziały naszej szkoły- A i B. Klasy były mieszane i liczyły około 20 uczniów. Z roku na rok uczniowie wykuszali się i w konsekwencji kończyło szkołę 21 uczniów. Czym się różniły? Różniły się tym, że można się było dostać do szkoły na fortepian, skrzypce, wiolonczelę. Instrumenty dęte czy perkusja były dopiero w 4-5 klasie, natomiast teraz są takie odpowiedniki instrumentów dętych, że dzieci mogą

na nich grać już od 1 klasy. To jest zdecydowanie świetną zmianą, bo mogą uczestniczyć w konkursach instrumentalnych już od najmłodszych lat. Gdy ja chodziłam do szkoły, nie było żadnych konkursów.

JAKIE NAJWAŻNIEJSZE CELE STAWIAŁA SOBIE PANI JAKO DYREKTOR SZKOŁY I KTÓRE UDAŁO SIĘ OSIĄGNAĆ?

Przede wszystkim walczyłam, aby nasze dzieci zaczęły uczestniczyć w konkursach, festiwalach, przesłuchaniach. Udało się stworzyć małe sale - ćwiczeniówki, salę kameralną. Szkoła pozyskała również środki finansowe na zakup nowych instrumentów - fortepianów, skrzypiec, wiolonczel, instrumentów dętych. Staralam się być obecną na przesłuchaniach uczniów, dbając o to, aby był wysoki poziom ich grania i oczywiście mobilizowałam ich do pracy i do systematycznych ćwiczeń.

JAKĄ CHWILĘ WSPOMINA PANI JAKO NAJBARDZIEJ RADOSNĄ Z ŻYCIA SZKOŁY?

Oj, jak przeprowadziliśmy się z powrotem na Basztową 8. Po jedenastu latach uczenia się przy ulicy Ingardena wróciliśmy na naszą kochaną Basztową. 11 lat trwał generalny i bardzo skomplikowany remont. Pamiętam te pierwsze chwile, kiedy nosiliśmy ławki, krzesła z powrotem do szkoły. To był taki bardzo miły moment, wreszcie szkoła wróciła na swoje „stare śmieci”, czyli na ulicę Basztową 8.

JAKIEGO UCZNIĄ PANI ZAPAMIĘTAŁA?

O ja miałam wielu takich uczniów, których pamiętam do dziś. Na przykład Jurka, który pracuje obecnie w Filharmonii Śląskiej, Anię, która obecnie uczy w konserwatorium. Wielu miałam takich i zdolnych, którzy brali udział w konkursach, i takich z problemami, którzy pracowali bardzo i wspólnie rozwiązywaliśmy problemy, takie muzyczno-techniczno-uczniowskie.

JAK ZMIENIŁA SIĘ NASZA SZKOŁA W CIĄGU TYCH PARU LAT?

Niewątpliwie bardzo się zmieniła, gdyż grono pedagogiczne się zmieniło. Starsi nauczyciele przeszli na emeryturę. Szkoła się trochę zmieniła, powstały małe sale - ćwiczeniówki na drugim piętrze. Mamy w szkole windę, która ułatwia nam poruszanie się po budynku. Zmiany zaszły też w instrumentarium, bo dyrekcja dokupiła jeszcze instrumenty.

CZY MOŻE PANNI ZDRADZIĆ SWOJE INSPIRACJE CODZIENNEJ PRACY?

Moją inspiracją są moi uczniowie. Każdy jest inny, więc ja po prostu muszę się dostosowywać do ich umiejętności, do ich osobowości i wymyślać taki materiał nutowy i prowadzić tak lekcję, żeby dzieci były zadowolone a jednocześnie, żeby ich umiejętności się podnosiły, aby z przyjemnością ćwiczyły na flecie. To jest moja inspiracja.

BARDZO DZIĘKUJE ZA POŚWIĘCONY CZAS.